

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

בפני כב' השופט גד ארנברג, סגן הנשיא

אהרן חי הורוביץ

תובע

נ ג ד

יגאל סרנה

נתבע

פסק דין

1 תביעה זו, על סך 100,000 ₪, עניינה פרסומים שנעשו על ידי הנתבע - עיתונאי ובעל
2 פרופיל ברשת החברתית "פייסבוק" לו עוקבים רבים, התובע טוען כי אותם פרסומים
3 מכילים לשון הרע עליו. התובע בעל תפקידים שונים בישוב היהודי בחברון.

4 בדיון שהתקיים ביום 12.11.2017 הסכימו הצדדים כי יוגשו סיכומים על בסיס כתבי
5 הטענות וראיותיהם ללא היזקקות לדיוני הוכחות. בהתאם, אבחן להלן את הסוגיות
6 שבמחלוקת לאור טענות הצדדים והראיות שצורפו על ידם. העובדות שאין עליהן
7 מחלוקת הן שביום 1.11.2015 בשעה 13:17 (בכתב התביעה צוינה בטעות השעה 30:17)
8 פרסם הנתבע בעמוד הפייסבוק שלו פוסט ובו תמונה בה תועד התובע (להלן: "**הפוסט**
9 **הראשון**" ו-"**התמונה**"). בפוסט הראשון כתב הנתבע:

10 **"מישהו יודע מי החלאה החייכנית מימין, מין קוזאק פוגרומצ'יק יהודי**

11 **שמתעד בחיוך זחוח גופת אדם שזה עתה נורה?"**

12 מאוחר יותר באותו יום העלה הנתבע פוסט חדש, עם התמונה ("**הפוסט השני**"), ובו
13 כתב הנתבע:

14 **"ובכן לפי מקורות בשטח, צלם הגופה הזורח אירוטית, הוא מי שכתב**

15 **כי "ההתיישבות בחברון היא דבר שדורש תעצומות נפש גדולות, זה לא**

16 **כמו לגור בשדרות רוטשילד". שמו אשי הורוביץ, המכונה קצין**

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 המבצעים של היישוב היהודי בחברון, מפיק, מורה ואחיינו של חבר
2 הכנסת של הבית היהודי הלל הורוביץ. "לגור כאן דורש יכולת להוביל
3 ולהנהיג". הבהיר. לא עשב שוטה. עץ הגדל ליד שיבר. מלח-הארץ
4 המדממת. ממלכת יהודה"

5 פרסומים אלה של הנתבע, גררו תגובות וכן שותפו על ידי גולשים רבים. הנתבע פרסם
6 תגובה בפוסט השני ("התגובה") ובה כתב כלפי התובע:
7 "חלאה. בין נאצי לקוזאק"

8

9

טענות התובע

10 לטענת התובע הפוסטים והתגובה שפורסמו על ידי הנתבע הם לשון הרע בהתאם לחוק
11 איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 ("חוק איסור לשון הרע" או "החוק") ואין הנתבע זכאי
12 ליהנות מההגנות שבחוק. התובע טען, כי יש להבין את הרקע להתרחשות שתועדה
13 בתמונה. לגרסתו, בטרם צולם התובע, התרחש ניסיון פיגוע בישוב היהודי בחברון, על
14 ידי אותו אדם שגופתו היתה שרועה על הקרקע ותועדה בתמונה. התובע הגיע למקום
15 מתוקף תפקידו כחבר וכפעיל בכיתת הכוננות של מערך האבטחה בישוב היהודי
16 בחברון. לטענתו, האמור בפוסט הראשון אינו אמת, שכן בתמונה אין תיעוד של התובע
17 מצלם גופה - אלא תיעוד של התובע, בסמוך לגופה, מעיין בעדכונים בטלפון הנייד
18 שנמסרו מכוחות הביטחון המטפלים באירוע (על דברים אלה חזר התובע בתצהירו
19 בסעיף 13). לחיזוק גרסתו זו, טען התובע כי הוא תועד כאשר הטלפון הנייד שלו מוחזק
20 לאורך, בעוד שמי שרוצה לצלם מחזיק את הטלפון לרוחב: "כך מצלמים בצורה
21 מקצועית" הסביר התובע (סעיף 14 לסיכומי התובע). כמו כן, התובע טען כי הוא לא
22 חייד נוכח הגופה, כפי שטען הנתבע, אלא מדובר בהבעה אינסטינקטיבית שיש לתובע
23 בעת שמעיין בטלפון הנייד (על דברים אלה חזר התובע בתצהירו בסעיף 14).

24 לטענת התובע, פרסום באינטרנט מהווה פרסום לכל דבר על פי חוק איסור לשון הרע
25 ויכול שיהיה אף פוגעני יותר. התובע טען כי לפוסט הראשון והשני הייתה חשיפה רבה
26 בהינתן שהנתבע הוא דמות מרכזית בעיתונות הישראלית. פרסומי הנתבע, לגרסת
27 התובע, נתפסים על ידי הקהל כעובדות אובייקטיביות, ולא כהבעת דעה או ביקורת.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 התובע טען כי טענתו של הנתבע לפיה פרסומיו ראויים ליהנות מהגנת הבעת הדעה, עלו
2 לראשונה בתצהירו כך שמדובר בהרחבת חזית. לעניין גובה הנזק ציין התובע כי
3 הפוסטים זכו לתפוצה רחבה מאוד של מאות שיתופים. התובע טען בתצהירו כי לקוחות
4 פוטנציאלים נמנעים מלשכור את שירותיו כמפיק אירועים שכן תמותנו נקשרה
5 למעשים שיוחסו לו על ידי הנתבע. כמו כן, לגרסת התובע בתצהירו, הפרסומים פגעו
6 במעמדו בקרב תורמים של הישוב היהודי בחברון. מר יוני בליכברד, אשר מקדם את
7 יחסי הציבור של הישוב היהודי בחברון בתפקיד מנהל מחלקת חו"ל, חיזק את טענת
8 התובע בדבר הנזקים שנגרמו לתובע. לטענתו, תורמים מחו"ל פנו אל מר בליכברד
9 בעקבות הפרסומים.

10

11

טענות הנתבע

12 לטענת הנתבע, העובדות שצוינו בפרסומים הן אמת וכי דברי הביקורת שהביע הנתבע
13 כלפי התובע הם הגונים וראויים. הנתבע הדגיש את הרקע לפרסומים - ויכוח פוליטי -
14 שבמסגרתו לעיתים משתמשים בביטויים חריפים. לעניין העובדות, אשר צוינו בפוסט
15 הראשון, הנתבע טען כי מהתמונה עולה כי התובע צילם את הגופה בעודו מחייך - כך
16 שהעובדות המופיעות בפרסומים הן אמת. הנתבע בתצהירו סיג את דבריו לגבי
17 הפרסום אודות חיוך התובע. לטענת הנתבע, גם אם התובע לא חייך וכי מדובר בהבעה
18 אינסטינקטיבית, הרי שיש לראות את הפוסטים כדברי ביקורת על הבעת פנים אשר
19 לכל הפחות נחזית להיות מחויכת גם אם בפועל לא מדובר בחיוך (סעיף 11 לתצהיר
20 הנתבע). כמו כן, לעניין זה טען הנתבע כי אדם סביר היה מבין מהתמונה כי התובע
21 מחייך. לחיזוק טענתו זו צירף הנתבע תצהיר מאת גבי' עדה רבון ("גבי' רבון"). גבי' רבון
22 פרסמה פוסט דומה, עם אותה תמונה, אשר כלל אף הוא דברי ביקורת על התנהגות
23 התובע. לטענתה, היא סברה כי מהתמונה אפשר להבין כי התובע מחייך ושבע רצון
24 בעודו מצלם גופה השרועה על הקרקע. לעניין כינויים בהם השתמש כדי לתאר את
25 התובע, טען הנתבע כי אלה אינם בגדר לשון הרע אלא ביטויים בעלי יסוד אלגורי. כמו
26 כן, לטענת הנתבע, התובע מגדיר את עצמו כאדם בעל תפקיד ציבורי ולכן הוא חושף את
27 עצמו לביקורת על מעשיו. לטענת הנתבע, עומדות לו ההגנות האמורות בסעיפים 14 ו-
28 15 לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1

2

3

דיון ומסקנות

4

לשון הרע ברשתות חברתיות

5 פרסומי הנתבע כוללים שני סוגים של אמירות. הסוג הראשון כולל עובדות - אודות כך
6 שהתובע צילם את הגופה וכן שהתובע חיך תוך כדי פעולת הצילום. הסוג השני כולל
7 קללות וגידופים שבעיקרם "חלאה... מין קוזאק פוגרומצ'יק" כאמור בפוסט הראשון,
8 "זורח אירוטית", כאמור בפוסט השני, וכן "חלאה. בין נאצי לקוזאק", כאמור בתגובה.

9

על פי סעיף 1 לחוק:

10

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

11

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה,

12

לבזו או ללעג מצדם;

13

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

14

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת,

15

בעסקו, במשלח ידו או במקצועו"

16

17

על פי סעיף 2(א) לחוק:

18

"פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות

19

ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר."

20

בחינת הפרסומים היא אובייקטיבית ובמרכזו השאלה האם תוכן הדברים ומובנם
21 הטבעי בהקשר בהם הובאו, בעיני הנמען הסביר שנחשף אליהם, היה עלול לפגוע בכבודו
22 ובשמו של אדם. עא 740/86 יגאל תומרקין נ' אליקים העזני, מג (2) 333, 338:

23

"ההלכה היא, שאין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתו של המפרסם

24

מחד גיסא, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

- 1 **שקרא את הדברים מאידך גיסא. המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת**
2 **השופט היושב בדיון, המשמעות, שקורא סביר היה מייחס למלים"**
- 3 הנתבע פרסם את הפוסטים והתגובה ברשת החברתית פייסבוק, ופרסומים אלה עולים
4 כדי פרסום בכתב (ר' רע"א 1688/18 יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו, סעיף 6 להחלטה
5 (פורסם בנבו, 15.04.2018) ("סרנה נ' נתניהו"). כמו כן, נראה כי פרסומיו של הנתבע
6 בדבר צילום גופה על ידי התובע תוך שהתובע מחייך כמו גם כנויי הגנאי בהם השתמש
7 התובע עלולים להשפיל את התובע בעיני הבריות ולבזותו בשל מעשים אלה. כך
8 שמתקיימים בענייננו תנאי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע.
- 9 בהקשר זה אציין כי פרסומים ברשתות החברתיות מעלים לעיתים שאלות לא פשוטות
10 בדבר המסגרת המתאימה לבחינתם. יחד עם זאת, נראה, בהתאם לפסיקות בתי
11 המשפט, כי פרסומי הנתבע, בענייננו, הם פרסומים לכל דבר, בהתאם להוראת חוק
12 איסור לשון הרע. בהחלטה בעניין סרנה נ' נתניהו קבע כב' השופט עמית כי יש לתת את
13 הדעת על פעולות מסוימות הנעשות ברשתות החברתיות ומידת התאמתם לחוק איסור
14 לשון הרע ומטרותיו (אשר נחקק כידוע בשנת 1965 - שנים רבות בטרם נולד המלומד
15 מארק צוקרברג). כב' השופט עמית, בסעיף 6 להחלטתו, מונה סוגיות מסוימות
16 שהתעוררו בפסיקה בקשר לפרסומים ברשתות חברתיות אשר חלקן עוררו את השאלה
17 האם אותם פרסומים נכנסים לגדר המונחים הבסיסיים שבחוק איסור לשון הרע. יחד
18 עם זאת, כב' השופט עמית אינו רואה להבחין בין פרסום רגיל, כפרסום של הנתבע
19 בענייננו, שנעשה ברשת החברתית, לבין פרסומים אחרים שנעשים מחוץ לרשת
20 החברתית. פרסום כבענייננו היה יכול להיעשות באותה מידה מחוץ לרשת החברתית
21 כך שאין כל נפקא מינה בין מקומות הפרסום (ר' סעיף 7 להחלטתו של כב' השופט
22 עמית).
- 23 לטעמי, ובבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי למסגרת הרשת החברתית שבה התפרסמו
24 קללות וגידופים, במובחן מפרסום עובדות שגויות – אשר נבחנו בהחלטה בעניין סרנה
25 נ' נתניהו - יש כדי להשפיע על הכללתם בגדר סעיף 1 לחוק. ייתכן וקללות וגידופים אשר
26 מפורסמים במסגרת של רשתות חברתיות, אשר עמוסות לעייפה בביטויים פוגעניים
27 מעין אלה, יש כדי לעמעם במידה רבה את הפוטנציאל להשפיל ולבזות אדם בעניי
28 הבריות. על אף שאדם אכן עשוי להיפגע מבחינה סובייקטיבית מביטויים אלה, הרי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 שהמבחן הרלוונטי, כאמור, לבחינת יישום סעיף 1 לחוק הוא המבחן האובייקטיבי.
2 מבחינה זו נראה כי לכאורה עשוי להתעורר ספק בקשר למידת ההשפלה והביזוי שיש
3 בביטויים אלה ברשתות חברתיות בהינתן שאותם קללות וגידופים משמשים כחלק
4 אינטגרלי מהשיח שמתנהל בהן. כך אפשר לתהות האם האדם הסביר הנחשף לאותם
5 ביטויים פוגעניים ברשת החברתית עשוי לבוז לאותו מושא גידופים, או שמא הקורא
6 יראה את אותם קללות גידופים כעמדתו האישית של הכותב? האם האדם הסביר ייתן
7 לביטויים אלה את אותו משקל בין אם הם פורסמו בתקשורת הממוסדת ובין אם הם
8 פורסמו ברשתות החברתיות? ובהמשך לכך, האם יש קשר בין מספר העוקבים של בעל
9 הפרופיל המפרסם לבין מידת קבלת הדברים אצל הקורא הסביר? נראה שיהיה קשה
10 לענות על שאלות אלה ללא מחקר אמפירי מתאים, אך דומני כי פרסום ברשתות
11 החברתיות עשוי לעורר קשיים לא מבוטלים בהקשר של יישום סעיף 1 לחוק איסור
12 לשון הרע, עוד בטרם בחינת ההגנות הרלוונטיות שבחוק (ר' והשוו' דברי השופט ריבלין
13 בעמ' 681 וכן דברי השופט רובינשטיין בעמ' 736 בפרשת רע"א 4447/07 **רמי מור נ' ברק**
14 **אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ**, סג(3) 664 (2010) שאמנם
15 נאמרו בהקשר אחר אך הרעיון העומד בבסיסם יפה אף לענייננו). יחד עם זאת, לאור
16 הפסיקה שנעדרה התחשבות, נכון לעת הזאת, בשיקולים אלה, אניח כי קללות וגידופים
17 אשר מפורסמים ברשתות החברתיות יש אף בהם כדי להיכנס לגדר סעיף 1 לחוק איסור
18 לשון הרע.

19

20

צילום גופת אדם תוך כדי חיוך

21 הנתבע פרסם כאמור כי התובע צילם את הגופה בעודו מחייך. פרטים אלה הם
22 עובדתיים ויש לבחון האם כטענת הנתבע עומדת לו ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק:

23 **"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר**

24 **שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל**

25 **כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של**

26 **ממש."**

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 על מנת שהנתבע יוכל ליהנות מהגנת אמת הפרסום, הפרסום צריך שיהיה אמת וכן
2 שיהיה אינטרס ציבורי בפרסומו; נצרך שיהיה בו כדי לתרום לגיבוש דעת הקהל בנושא
3 מסוים או כדי לתרום לשיח הציבורי (רע"א 10520/03 **איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר**,
4 סעיף 20 לפסק דינה של כבי השופטת פרוקצ'יה (פורסם בנבו, 12.11.2006) ("**פרשת בן**
5 **גביר**")).

6 התובע בכתב תביעתו הכחיש את טענת הנתבע בפוסט הראשון כי הוא צילם את הגופה
7 תוך שהוא מחייך. לעניין הצילום, הסביר התובע כי עיין בעדכונים במכשיר הטלפון שלו
8 ולא צילם את הגופה בעת שצולם. על הכחשה זו חזר התובע אף בתצהירו (סעיף 15
9 לתצהיר התובע):

10 "**הגעתי לזירת הפיגוע לאחר שהמחבל חוסל, וצולמתי על ידי מאן**
11 **דהוא, בשלב שבו עיינתי בעדכונים במכשיר הנייד שלי (בסמוך לגופת**
12 **המחבל) שנמסרו מכוחות הביטחון המטפלים באירוע...**" (סעיף 13
13 **לתצהיר התובע). "לא חייכתי נוכח גופת המחבל בתמונה שפרסם**
14 **הנתבע, כפי שנטען על ידיו. לעיתים כשאני מעיין בטלפון הנייד יש לי**
15 **הבעה אינסטינקטיבית (לשון מעט בחוץ) הידועה בקרב הסובבים**
16 **אותי"**

17 הנתבע צירף סרטון וידאו שבו מוכח, לטענתו, כי התובע צילם את הגופה ולא עיין
18 במסרונים ("**הסרטון**"). צפייה באותו סרטון, מזירת האירוע, מעלה קושי רב בגרסת
19 התובע לפיה הוא עיין במכשיר הטלפון שלו ולא צילם את הגופה. על אף גרסתו בכתב
20 התביעה ובתצהיר - בסרטון נראה התובע מצלם את הגופה ובמספר זוויות. אציין כי
21 טענתו של התובע בסיכומיו כי לא תועד בתמונה מצלם את הגופה, טענה קשה
22 כשלעצמה, אינה רלוונטית לשאלה האם בפרסום אמת, על פי סעיף 14 לחוק - כלומר
23 לשאלה האם התובע אכן צילם את הגופה בפועל. לאחר שהתברר כי אכן התובע צילם
24 את הגופה הרי שהשאלה מתי בדיוק עשה זאת - אם ברגע בו תועד או מיד בסמוך לו -
25 מתייתרת.

26 לעניין החיוד, התובע, כאמור, טען בתצהירו כי הוא לא חייך לנוכח הגופה אלא שמדובר
27 ב"הבעה אינסטינקטיבית (לשון מעט בחוץ)". טענה זו חזרה בתצהירו של מר מנחם
28 שקד ("**מר שקד**") שטען כי מהיכרותו עם התובע - אין מדובר בחיוד. לעניין זה, ובבחינת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 התמונה, נראה כי הסקת הנתבע כי אכן מדובר בחיוך היא סבירה בנסיבות העניין.
2 חיזוק לכך עולה מתצהירה של גבי רבון שצורף לראיות הנתבע בו היא טענה כי אף היא
3 הבינה מהתמונה כי התובע מחיך לנוכח הגופה. למרות שקיבלתי את טענות הנתבע כי
4 היה סביר להניח, באופן סובייקטיבי מראות התמונה כי התובע חיך, נראה כי לנוכח
5 תצהירו של מר שקד, אי אפשר לקבוע למעלה ממאזן הסתברויות כי התובע באמת חיך,
6 או בלשונו של הנתבע "נהנה מכל רגע", נוכח הגופה. יחד עם זאת, הפרסומים התמקדו
7 במעשיו הבלתי מוסריים, לתפישתו של הנתבע, את מעשיו של התובע. המסר שהנתבע
8 רצה להעביר בפרסומים בעניין זה הוא הפגם המוסרי שבצילום גופה או במילותיו של
9 הנתבע "הנתבע ביקש לבייש את התובע, להציגו כסמל להתדרדרות המוסרית של יהודי
10 בן זמננו המגדיר עצמו כבכיר ההתיישבות היהודית בחברון" (סעיף 9 לכתב ההגנה). כך
11 שהאמירה אודות החיך, במכלול ביקורתו של הנתבע אודות התנהגותו של התובע, אף
12 שלא הוכחה למעלה ממאזן הסתברויות (ושלא הייתה רחוקה משם), יש לראותה
13 כ"פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש", כאמור בסייפת סעיף 14.

14 כך גם קיבלתי את טענתו של הנתבע כי מתקיימים בענייננו יתר תנאי סעיף 14 לחוק.
15 הרקע לאותם פרסומים הוא ויכוח ציבורי אודות הישוב היהודי בחברון בכלל כמו גם
16 אודות ההתייחסות הראויה לגופות מחבלים בפרט. המסקנה כי מדובר בעניין ציבורי
17 מתחזקת אף מאמירות התובע עצמו שניסה לשוות למחלוקת המשפטית גוונים של
18 השתייכות פוליטית. כך, התובע הפנה לתגובה מאת מר יריב אופנהיימר, שלדברי
19 התובע מכהן כמנכ"ל "תנועת השמאל הקיצונית "שלום עכשיו"; התובע שאל בשאלון
20 מטעמו, מיום 21.11.2016, האם הנתבע הוא ממייסדי "שלום עכשיו", האם הוא תומך
21 בארגון ב"צלם", האם הוא מתנגד לישוב היהודי בחברון, ועוד כהנה וכהנה שאלות, לא
22 רלוונטיות, אשר מטרתן הייתה לצבוע את המחלוקת המשפטית בצבעים של השתייכות
23 פוליטית. פרסומיו של הנתבע היו כאמור על רקע של מחלוקת ציבורית עזה, וביטאו
24 עמדה מסוימת, ששנויה במחלוקת אמנם בישראל. בהתאם מצאתי את פרסומי הנתבע
25 ככאלה העומדים בגדר עניין ציבורי האמור בסעיף 14 לחוק. כך גם קיבלתי את עמדתו
26 של הנתבע לפיו יש לראות בתובע כדמות ציבורית. בפרשת ע"א 1104/00 **דוד אפל נ'**
27 **איילה חסון**, נו(2) 607, 620 (2002) ("**פרשת אפל**") כתבה כב' השופטת בייניש את
28 הדברים הבאים לעניין בחינת דמות ציבורית:

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 "ניתן לומר כי אדם ייחשב "דמות ציבורית" ככל שנגיעתו לענייני ציבור
2 והשפעתו עליהם הן רבות יותר, וככל שהופעתו בציבור וגישתו לאמצעי
3 התקשורת רבות יותר. יש שעקב מעורבותו של אדם בעניין הנוגע
4 לציבור יש לראותו "כדמות ציבורית" לצורך העניין הנדון, ויש
5 שהמעמד הציבורי נקבע בשל היותו נושא משרה ציבורית או תפקיד
6 ציבורי. מכל מקום, "דמות ציבורית" היא דמותו של מי שיש לו נגיעה
7 לענייני ציבור והשפעה עליהם במידה זו או אחרת, וההגדרה
8 הקונקרטית כרוכה בנסיבותיו של כל עניין. כבר נקבע בפסיקתנו כך:
9 "המעמד של אדם כאישיות ציבורית אינו בהכרח מעמד כללי, היפה
10 לכל דבר ועניין. לעתים, מעמד זה עשוי להיות כרוך בפרשה או בעניין
11 מסוימים, אשר ביחס אליהם 'השליך' עצמו אותו אדם אל חזיתה של
12 מחלוקת ציבורית, מתוך מטרה להשפיע על ההכרעה בעניינים שעל
13 הפרק, ובכך 'הזמין' תשומת-לב וביקורת ציבורית על פעולותיו או
14 התנהגותו... במקרים כאלה, המעמד של אישיות ציבורית יהיה מוגבל
15 לאותם פרשה או עניין מסויימים, ולא יחרוג מהם".

16 מבחנים אלה שהובאו בפרשת אפל, יש להתאימם לפי נסיבות המקרה. כב' השופט
17 ריבלין כתב את הדברים הבאים בפרשת בן גביר בסעיף 22:

18 "בסופו של יום, המדובר בעניין של מידה, הנקבעת בכל מקרה לפי
19 נסיבותיו, על-פי כללים של שכל-ישר. "ניתן לומר" - כך קבעה
20 השופטת ד' ביניש בפרשת אפל הנ"ל - "כי אדם יחשב 'דמות ציבורית'
21 ככל שנגיעתו לענייני ציבור והשפעתו עליהם היא רבה יותר, וככל
22 שהופעתו בציבור וגישתו לאמצעי התקשורת רבה יותר. יש ועקב
23 מעורבותו של אדם בעניין הנוגע לציבור יש לראותו כ'דמות ציבורית'
24 לצורך העניין הנדון, ויש שהמעמד הציבורי נקבע בשל היותו נושא
25 משרה או תפקיד ציבורי". בחינה פרטנית זו יפה גם באשר לפרשנות
26 התיבות "עניין ציבורי", שהוא "עניין שידיעתו ברבים רלוונטית
27 להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו - אם
28 לצורך גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חיו"
29 (שם). אין אפוא מקום לקבוע כללים נוקשים בעניין זה, כי אם לבחון,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 בכל מקרה ומקרה, האם מדובר בביטוי הנוגע לדמות ציבורית ולעניין
2 ציבורי, והאם (וכיצד) משליכה ה"ציבוריות" על האיזון הראוי בין
3 הערכים המתנגשים. כך, למשל, יש לבחון האם עסקינן בפרסום
4 רכילותי גרידא, שאז מונחת משקולת נוספת לטובת שמו הטוב של איש
5 הציבור ופרטיותו, או שמא עסקינן בביטוי החושף מידע רלבנטי ובעל-
6 ערך ציבורי על אנשים המצויים בעמדת השפעה, שאז נוטה הכף לעבר
7 חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת (ראו שנהר, בספרו הנ"ל, בעמ' 236-
8 233).

9 בענייננו לתובע יש חלק בענייני ציבור הקשורים ליישוב היהודי בחברון באופן יום יומי
10 והייתה לו גישה לאמצעי התקשורת. הגדרתו כדמות ציבורית מתחזקת אף מתיאור
11 התובע את עצמו בכתב התביעה:

12 "אדם מוכר ובעל מעמד מכובד ביישוב היהודי בחברון, מכהן כמנהל
13 מחלקת תיירות ואירועים ביישוב, עובד פעיל בתחום הדוברות
14 והתקשורת ומנהל את המדיה והאינטרנט של היישוב, וחבר כיתת
15 הכוננות של מערך הביטחון ביישוב."

16 לכך יוסף כי התובע, הפעיל בתחום המדיה והאינטרנט של היישוב היהודי בחברון, יכול
17 היה להגיב בזמן אמת לפרסומים בפייסבוק ולכתוב פוסט מטעמו המכחיש את הנטען
18 על ידי הנתבע.

19 מכלל האמור מצאתי כי הגנת אמת הפרסום, בייחס לחלקים העובדתיים שבפרסומי
20 הנתבע - מתקיימת בענייננו בהתאם לקבוע בסעיף 14 לחוק.

21 למעלה מן הצורך אציין כי טענתו של הנתבע, לפיה עומדת לו הגנת סעיף 15(2) לחוק
22 איסור לשון הרע – דינה להידחות.

23 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם
24 הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

25 (...)

26 (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה
27 חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום"

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 מקומה של הגנה זו היא בבחינת העובדות שפרסומי הנתבע והיא כוללת 4 תנאים
2 מצטברים: על המפרסם להראות שהייתה עליו חובה לעשות את הפרסום, להצביע על
3 כך שהחובה חלה בנוגע לכל מי שהופנה אליו הפרסום, להוכיח שהחובה אכן חייבה את
4 הנתבע לפרסם את הפרסום המסוים ושהפרסום נעשה בתום לב (אורי שנהר **דיני לשון**
5 **הרע** 282 (מהדורה שפורסמה בנבו, 1996)). פסיקות בית המשפט העליון שעד פרשת ע"א
6 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין - אורבך (פורסם בנבו, 08.02.2012) ("פרשת אילנה
7 דיין") פרשו בצמצום רב את סעיף 15(2) לחוק, דבר שהקשה על יישום ההגנה לנתבעים,
8 במיוחד בהקשר של פרסומי עיתונאים וכלי תקשורת. ראו לעניין זה ע"א 213/69 חברת
9 החשמל לישראל בע"מ ויעקב פלד נ' עתון הארץ בע"מ, ו-3 אח', כג 87 (1969), עמ' 94-
10 : 95

11 "היחסים הרגילים בין עיתון וקוראיו אינם מטילים עליו חובה מיוחדת
12 לפרסם דברים בעלי ענין ציבורי, ועל כן אף אינם מקנים לו זכיה מיוחדת
13 לגבי פרסומיו, לכשימצאו בלתי נכונים. עיתון, ככל אזרח, חב חובה
14 להזהיר את הציבור בפני סכנה הנשקפת לחיי אדם, בריאותו או רכושו.
15 אין להרחיב עקרון זה כדי ליתן הכשר כללי לכל פרסום בו שוללים את
16 כשרם ואת ישרם של אנשי ציבור בהתנהגותם בענייני ציבור, ואם בכלל
17 ייתכנו מקרים כאלה, שבהם עשויה הזכיה לעמוד לפרסם, עליו להביא
18 תלונתו, קודם כל, לפני הרשות המוסמכת לטפל בה. וכאן עלינו להוסיף
19 שאף המכתב ששיגר המערער השני במקרה הנדון של העתון, אין בו כדי
20 ליצור חובה להגיב כפי שהגיבו המשיבים. (ראה Loveday v. Sun
21 Fleming גם [7] Newspaper. Ltd (1938), C.L.R 503, דיני
22 נזיקין, מהדורה שניה, ע' 538).

23 כאמור, פרשנות זו רוככה בפסק הדין בפרשת אילנה דיין בה יושמה דוקטרינת הגנת
24 העיתונות האחראית. על מנת ליהנות מהגנה זו, על הנתבע הנטל להוכיח כי הוא עומד
25 בתנאים אשר פורטו על ידי כב' השופט פוגלמן בסעיף 29 לפסק דינו. בענייננו, טענה זו
26 של הנתבע, כי עומדת לו הגנת סעיף 15(2) - דינה להידחות. לא מצאתי את פרסומי
27 הנתבע כבעלי תועלת ממשית לאזרחי המדינה כפרטים, זאת במובחן מהתועלת שעשויה
28 להיות לציבור בכללותו בפרסום ביטויים בעלי משקל פוליטי. הנתבע, שעובדת היותו

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 עיתונאי לא הייתה שנויה במחלוקת, אף לא הביא ראשית ראיה שתצדיק בענייננו את
2 החלת דוקטרינת העיתונות האחראית בהתאם לקריטריונים שנקבעו בפרשת אילנה
3 דיין.

4

5 "חלאה" "קוזאק פוגרומצ'יק" "זורח אירוטית" "בין נאצי לקוזאק"

6 לבד מהאמירות העובדתיות אשר נותחו לעיל, הנתבע אף כתב על התובע כי הוא
7 "חלאה", "מין קוזאק פוגרומצ'יק", "זורח אירוטית" וכן, "חלאה. בין נאצי לקוזאק".
8 קללות וגידופים אלה הינם בגדר לשון הרע, שכן יש בכוחם כדי להשפיל ולבזות את
9 התובע בעיני הבריות.

10 ההגנה הרלוונטית לעניין בחינת אותם קללות וגידופים היא הגנת תום הלב הקבועה
11 בסעיף 15(4) לחוק:

12 **"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם**
13 **הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:**

14 (...)

15 (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי,
16 רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו,
17 עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות"

18 סעיף 16 לחוק מגדיר את חזקת תום הלב ממנה עשוי ליהנות או לא ליהנות הנתבע:

19 **"16 (א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת**
20 **הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן**
21 **נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב.**

22 **(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא**
23 **בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:**

24 **(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;**

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום
2 אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

3 (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה
4 להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15.

5 סעיפים 15 ו-16 לחוק הם המסגרת לבחינת תום הלב של הנתבע. לתום הלב, בחוק
6 איסור לשון הרע, יש פן אובייקטיבי – על הפרסום לא לחרוג מהתחום הסביר באותן
7 נסיבות ופן סובייקטיבי – כוונת המפרסם לא לפגוע בתובע במידה החורגת מהערכים
8 המוגנים בסעיף 15. פרסום יוגדר כהבעת דעה, אם האדם הסביר יבין את האמור בו
9 כדעתו של הכותב ולא כהצגת עובדות מצידו (ר' ע"א 3199/93 יוסף קראוס נ' ידיעות
10 אחרונות בע"מ, מט(2) 843, 856-857 (1995)) ("קראוס"). על הנתבע הטוען להגנת
11 הבעת הדעה להביא את התשתית העובדתית שעליה התבסס - כך שהקורא הסביר יוכל
12 לשפוט בעצמו האם דעתו של המפרסם מבוססת או שמא יש להסיק מסקנות שונות
13 מאלה שהסיק המפרסם. כמו כן נדרש שהבסיס העובדתי יהיה נכון (ר' ע"א 723/74
14 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, לא(2) 281, 319 (1977)
15 ("הארץ נ' חברת החשמל"), קראוס בעמוד 856). אך, בדומה להגנת אמת הפרסום
16 הקבועה בסעיף 14 לחוק, הגנת הבעת הדעה לא תישלל בשל כך בלבד שאמיתות חלק
17 מהעובדות שעליהן הסתמכה הדעה לא תוכח, ובלבד שעובדות אלה תהינה בגדר פרט
18 לוואי שאין בו פגיעה של ממש (הארץ נ' חברת החשמל בעמ' 326). רכיב הבעת הדעה
19 עצמו אינו צריך להיות נכון מבחינה עובדתית ובלבד שאדם סביר יכול היה להסיק את
20 אותה מסקנה משמיצה מעובדות נכונות שעליהן התבססה הדעה. את הטעם לקביעה זו
21 הסביר הנשיא לנדוי בד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עתון "הארץ"
22 בע"מ, לב(3) 337 350 (1978):

23 "אם ישנה הפרדה בין הרצאת העובדות ובין הבעת דעה בדרך הסקת
24 מסקנה מאותן עובדות, כאילו אומר המפרסם לציבור הקוראים או
25 השומעים: "אלה העובדות ביחס להתנהגותו של פלוני וזו דעתי שלי על
26 אותה התנהגות. ועתה תשפוט אתה, הקורא, אם דעתי נראית לך על-פי
27 אותן עובדות". בהצגה כזאת של הדברים אין פסול לפי סעיף 15(4), ואם
28 הדעה הובעה על נושא תפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

- 1 או בקשר לעניין ציבורי, חייב הנפגע להשלים אפילו עם מסקנה בלתי-
2 נכונה שהמפרסם הסיק מן העובדות, בתנאי שהבעת הדעה בדרך
3 הסקת מסקנה ממלאת אחרי יתר דרישות החוק."
- 4 הרחיבה בעניין זה כב' השופטת ארבל בפרשת בן גביר (בסעיף 13 לפסק דינה):
- 5 "כאשר יודע המאזין או הקורא כי המפרסם מביע דעה, יחסו לתוכנה
6 זהיר יותר והוא מודע לכך שניתן לחלוק על הדברים ולתהות אחר
7 תוקפם ונכונותם. שונים הם פני הדברים כאשר מוצגת בפני המאזין,
8 הקורא או הצופה עובדה, שאז נטייתו לקבל הדברים כפשוטם, כאמת
9 שרגליה נטועות עמוק בקרקע המציאות, והוא אף עשוי לגבש בהתבסס
10 עליהם את עמדתו. אכן, האינטרס הציבורי העומד מאחורי חופש
11 הביטוי והאינטרס בקיומו של שוק דעות דינמי וער מאבד במידה ניכרת
12 ממשקלו ביחס לפרטים שאינם אמת, בין היתר כיוון שאין אינטרס
13 לעודד את הציבור לגבש דעות שלא על בסיס נתוני אמת"
- 14 בענייננו, הנתבע הבחין בין העובדות שבפרסומים - הנתבע צילם גופה בעודו מחייך לבין
15 דעתו על התובע. אמנם, כב' השופט שמגר קבע בפרשת הארץ נ' חברת החשמל (בעמ'
16 307) כי המסקנה המוסקת מהעובדות אינה צריכה להיות זו הבלעדית:
- 17 "סעיף 16 (א) קובע כי חזקה על הנתבע שעשה פרסום בתום-לב אם
18 נתקיימו שניים אלה: (א) הפרסום נעשה באחת הנסיבות האמורות
19 בסעיף 15 וכן (ב) הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות.
20 הסבירות המתבקשת כאן אין פירושה כי ההשקפה המובעת בפרסום
21 חייבת להיות המסקנה הבלעדית, האחת והיחידה, אותה ניתן להסיק
22 מן הנסיבות בדרך ההגיון הצרוף. ההוראה בדבר אי-חריגה מתחום
23 הסביר אין משמעותה כי כדי שהפרסום יהיה מוגן, עליו להביא רק
24 אותה גרסה, מבין מספר גרסאות, אשר אותה מבכר בית-המשפט בשל
25 היותה ההגיונית ביותר. יסוד הסבירות אשר סעיף 16 (א) נדרש לו,
26 משמעו כי על הפרסום שלא לחרוג, בנוסחו ובזיקתו לאירועים עליהם
27 הוא מתבסס, מכל קשר הגיוני אפשרי עם הנתונים, כגון כאשר פלוני
28 יכונה בכינויי שווד וגנב בשל כך שאיחר ביום אחד בפירעונו של חוב.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 **אין בחוק - אף בעקיפין - כל ניסיון כפיה של דפוסי מחשבה אחידים**
2 **ואין לפרשו כאמור. ההגנה על הבעת דעה גם אינה נשללת בגלל אפיה**
3 **הבקרתי החריף או נעדר-האובייקטיביות והפרסום אינו מאבד בשל כך**
4 **מסבירותו. נוסח דברים, שאינו לטעמו של איש מתון ושקול, אינו הופך**
5 **את הפרסום בשל כך לבלתי-סביר. אין בית-המשפט יכול לכפות טעמו**
6 **והגיונו הוא על המפרסם, אלא עליו להותיר מקום להבעות דעה**
7 **תקיפות."**

8 ואולם, על אף ההפרדה בין העובדות לבין עמדת הנתבע, השמטת הפרט שמדובר בגופה
9 של מי שניסה זה עתה לרצוח יהודים בשל יהדותם והשוואה בין הנתבע לבין הנאצים
10 ומעשיהם, בנסיבות אלה, מהווים למעשה השמטה של מלוא העובדות המאפשרות
11 לקורא הסביר להבחין בין מעשיהם של הנאצים למעשהו של התובע. השמטת עובדות
12 שנועדו לחזק את המסקנה שאליה ביקש הנתבע להגיע אינה מלמדת על תום לב ועל
13 מתן בסיס לקהל הקורא להגיע למסקנות אחרות.

14 מכלל האמור עולה כי הנתבע הביע את דעתו על התובע, בחריפות תוך כוונה לפגוע
15 במידה גדולה משהייתה סבירה. על כן, בנסיבות העניין, הבעת דעה זו נכנסת לגדר סעיף
16 1 לחוק בהיותה לשון הרע על התובע, ולא עומדת לנתבע הגנת תום הלב בהתאם לסעיף
17 15 לחוק. בהקשר זה אוסיף כי הנתבע עצמו לא הפנה לסעיף 15 לחוק בכתב הגנתו כך
18 שהגנת הבעת הדעה היא הרחבת חזית מצד הנתבע. כאן המקום לציין כי התובע צודק
19 גם בטענתו שעלתה בסיכומיו כי בתי המשפט הגדירו כמעט תמיד כינויי גנאי מתקופת
20 השואה כלשון הרע. בפרשת בן גביר כב' השופטת פרוקצ'יה, בדעת רוב, סברה כי לא
21 עמדה לנתבע הגנת תום הלב אודות האמירות "מותר להתגונן מול איתמר הקטן הנאצי
22 הזה" וכן "סתום את הפה נאצי מלוכלך", כיוון שהאמירות הפוגעניות לא היוו ביקורת
23 עניינית על האידיאולוגיה של התובע וחברי תנועתו אלא נאמרו כדי להשפילו ולבזותו
24 באופן אישי. אמירות חריפות אלה, לשיטתה של כב' השופטת פרוקצ'יה, לא קידמו את
25 תכלית חופש הביטוי (סעיף 29 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה).

26 אמנם בפסיקה מאוחרת יותר ברעא 2572/04 רפאל פריג' נ' "כל הזמן" (פורסם בנבו
27 16.8.2008) ("פריג'") נקבע כי לא כל השוואה למשטר הנאצי הינה מחוץ למתחם
28 הסבירות וסותרת את חזקת תום הלב (שם, פסקה 22 לפסק דינה של השופטת ארבל):

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

- 1 "הוצאת ביטוי מסוים באופן מקדמי מבין גדריו של השיח הציבורי
2 במדינה דמוקרטית אינה עולה בהתאמה עם הגיון זה והיא עשויה
3 להביא לפסילתם של פרסומים המגשימים את אותם אינטרסים
4 שביסוד ההגנות שבחוק. כאשר עסקינן בגבולותיו של חופש הביטוי,
5 באחת החירויות הבסיסיות ביותר הנתונות לאדם במדינה דמוקרטית,
6 לא אנו נבוא ונצר את גבולותיו של חופש הביטוי מעבר לכפי שהתווה
7 אותם המחוקק".
- 8 ובהמשך הוסיפה כב' השופטת ארבל את הדברים החשובים האלה היפים אף לענייננו
9 (בסעיף 23 לפסק דינה בעניין פריג'י):
- 10 "ההיסטוריה הכאובה של עמנו, הפצעים העמוקים, שגם היום עודם
11 שותתי דם, הם כאלה המביאים לכך שהשימוש בביטויים הקשורים
12 לאידיאולוגיה ולמשטר הנאצי יהיו בעבורנו כמעט בכל הנסיבות בגדר
13 הוצאת לשון הרע. אף על פי כן סבורני כי לא ניתן ולא רצוי להפוך את
14 המושגים מתקופה זו לחסינים מפני שימוש בשיח הציבורי ואין לשלול
15 מן השימוש בהן את הגנת החוק. מדוע? נגעים שתרמו להיתכנותן של
16 זוועות האתמול, דוגמת הגזענות, הפיכת הדמוקרטיה כלי בידיו של מי
17 שדוגל בחיסולה, שנאת מיעוטים, כל אלה לא פסו וחלפו מן העולם.
18 הסכנה שישבו וירימו ראשם בעינה עומדת. הגבלת השימוש במונחים
19 מאותם ימים חשוכים לא תאפשר דיון ציבורי רחב בתופעות שונות של
20 חיינו בהווה, היא לא תאפשר למידה מלקחי העבר ותשלול אמצעי חשוב
21 לדיון ציבורי בסוגיות חשובות ולגיבוש תפישות ודעות. לפיכך סבורני כי
22 אין מקום להגבלת השיח הציבורי באופן המוצע על ידי המבקש."
- 23 כב' השופטת ארבל אבחנה את פרשת בן גביר מפרשת פריג'י: בפרשת בן גביר הטיח
24 דנקנר בבן גביר "אמירות פסקניות" והשומע הסביר לא יכול היה להסיק מהן כי זו
25 דעתו, ודעתו בלבד של דנקנר. לא היה ניתן להבחין מהו היסוד העובדתי ומהי הבעת
26 הדעה. כך שבגידופים אלה, שנידונו בפרשת בן גביר, לא היה כדי לקדם את תכליות
27 חופש הביטוי. בסעיף 27 לפסק דינה של כב' השופטת ארבל:

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 "אכן, סימון הקו שיפריד בין עניינו של בן-גביר לעניינו של המבקש
2 נוגע באופן השימוש בביטוי הפוגעני. לא הרי השימוש במונח "נאצי"
3 במישרין, בבחינת הטחת גידוף באדם, מבלי לבטא עמדה של ממש,
4 כהרי הבעת דעה מנומקת – בין שמסכימים לה ובין שלא – העורכת
5 השוואה למשפטנים שהתקרנפו למשטר של הרייך השלישי. אין דומה
6 הטחה קצרה, פסקנית, באדם – "נאצי", לאמירה כי הלה דומה
7 במעשיו למי ש"יישרו קו" עם משטר הרשע של הרייך השלישי אלה,
8 מטעמים המובאים באותו פרסום ואשר קורא יכול לבחון אותם
9 ולהחליט האם מקובלים הם עליו אם לאו. חוזרים אנו אם כן, אל
10 בסיסם של הדברים, אל השאלה האם יש בביטוי כדי להגן או לקדם
11 תכליות מהתכליות שביסוד ההגנות שבחוק, אם לאו."

12 בענייננו, במובחן מעובדות פרשת פריג', הנתבע, שהשתמש בביטויים חריפים, בניהם
13 אף בכינוי "נאצי", עשה זאת מבלי להביא את מלוא העובדות הרלוונטיות לענייננו בפני
14 הקורא, ולפיכך אדם סביר לא יכול היה לבחון באופן עצמאי האם העובדות המלאות
15 של האירוע מביאות למסקנות אליהן הגיע הנתבע אודות התובע, אם לאו.

סוף דבר

18 אמנם הפרטים העובדתיים שצוינו על ידי הנתבע בפרסומו מוגנים תחת הגנת האמת
19 בפרסום, אך מצאתי כי אי גילוי מלוא העובדות הרלוונטיות בנסיבות המקרה, לצד
20 התגובה המשווה בין התובע לבין הנאצים, שוללים מהנתבע את הזכות לחסות בצלה
21 של הגנת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

22 התובע המציא תצהירים שיכולים ללמד על כך שנגרמו לו הפסדים כתוצאה מהפרסום
23 ואולם לא ניתן לגזור מהם את גובהם של אותם הפסדים.

25 בנסיבות אילו ובהתחשב בכל האמור מצאתי שיש מקום לקבוע פיצוי, כאשר הפיצוי
26 ניתן בעיקר בגין הפוסט הנוסף שכתב הנתבע – "חלאה בין נאצי לקוזאק" – ולו על פי

בית משפט השלום בירושלים

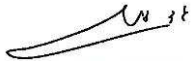
ת"א 8207-04-16 הורוביץ נ' סרנה

1 האפשרות ליתן פיצוי ללא הוכחת נזק ואני מחייב את הנתבע לשלם לתובע סך של
2 20,000 ₪ וכן אני מחייבו בהוצאות התובע וכן בשכ"ט עו"ד בסך 5,000 ₪.

3

4 ניתן היום, י"ח אב תשע"ח, 30 יולי 2018, בהעדר הצדדים.

5

6 גד ארנברג, סגן נשיא

7

8

קלדנית: כרמלה עובדיה

